

даше — голѣма бѣше виялица-та. Той ускори крачкитѣ си. Пакъ дочу, вече по-ясно, глухи удари. Сърдцето му трепна като малко птиче. Наближаваше вече мостчето. Въ единъ моментъ той едва не се сблъска съ нѣколцина приведени мжже. Стжписа се отъ изненада. Стжписа се и мжжегѣ. За мигъ бай Стоино съзрѣ, че релситѣ на това мѣсто бѣха отвинтени и малко отмѣстени. Той извика, но гласътъ му веднага замрѣ, защото нѣщо страшно се стовари на главата му и той почти безжизненъ, като блъснатъ снопъ, се струполи на земята. Като въ просъница само видѣ, че мжжетѣ бързо избѣгаха.

— Влакътъ!... Войниците!... — успѣ само да каже бай Стоино и изгуби съзнание.

Въ кантона Богданчо и майка му спѣха. Богданчо въ съня си се обръщаше ту на една, ту на друга страна, отвреме-навреме издаваше гласъ, като че ли плачеше. Изведнажъ той като пружина се надигна, затърка очи и се загледа изъ стаята.

— Тате! — уплашено извика той. Майка му спѣше дълбоко. Ужасенъ сънъ сънува той —

баща му бѣше нападнатъ отъ диви звѣрове. Но дѣ е баща му? Защо не е легналъ?

Богданчо стана съ разтреперано сърдце. Бързо се облѣче и обу обувката си и излѣзе отъ кантона. Затича се по линията като викаше „тате, тате!“ Снѣжинкитѣ го шибаха, удряха го по очитѣ, но той ги не същаше. Страшно предчувствие вълнуваше малкото му сърдце. По едно време, както тичаше, той се спъна въ нѣщо меко и падна. Опипа съ ржце и изпищѣ: „Тате!“ Той разбра, че на линията лежеше неподвиженъ баща му. Неговиятъ тънъкъ писъкъ се слѣ съ воя на зимния вѣтъръ. Едва въ тоя моментъ Богданчо видѣ фенера, той още свѣтѣше, падналъ извънъ релситѣ, полузаровенъ въ снѣга. Грабна го и освѣти баща си. Сложи пакъ на земята фенера и задърпа срѣдъ отчаяни писъци примрѣлия бай Стоино.

— Тате! Тате! Какво ти стана, тате! — викаше Богданчо.

Изведнажъ бай Стоино се раздвижи, въздъхна дълбоко и унесено, слабо прошепна.

— Влакътъ... влакътъ идва! Ще падне!...